

Prišli so bliže in zapazili, kaj in kako je. Tonček seveda ni bil vesel, da so prišli k njemu. Morda so ga podučili, da se sme drsati samo po saneh, a ne po hlačah.

Prvih irhovk se je pa vendar-le iznebil. Toda kaj, ko so visele še ene pripravljene. Teh si ni upal raztrgati na snegu.

Tovariši pa so zopet kazali za njim: „Glejte, irhovke ima, irhovke!“ Tončku ni kazalo drugega, kakor da se je držal bolj sobe, da ni hodil med tovariše. No, ker je moral bolj samevati, ker so ga oče večkrat prijeli, da se je moral učiti, izgubil je tudi nekoliko prejšnje živahnosti. Ne rečem, da je bil žalosten, ali bolj resen in manj živ je bil. In to vse so mu naredile — irhovke.

Pri peči.

Sivolasi tam pri peči
Dedek naš počiva.
Zbrana je okoli deca,
Deca vedno živa.

Tonček radovedni kmalu
Začne modrovati,
In na dolgo to in ono
Dedka spraševati.

Bajke, basni dedek pravi,
Resne zgodbe tudi,
Deca umiri se, sluša,
Sluša in se čudi. —

„Ko dorastem, dedek, ne res,
Idem pa v vojake,
Saj že zdaj vojaške delam,
Pravite, korake.

Zdaj utihne in zamisli
Dedek se globoko,
In nasloni, osivelo
Glavo si na roko.

In po širnem šel bom svetu,
Kjer me sreča čaka,
Ali pa me morda, dedek,
Vara misel taka?“ — —

Tonček radovedno uprašuje
Dedek dremlje in mu — prikimuje.

Fr.

